

Čís. 16745.

Keď bolo v nespornom pokračovaní rozhodnuté o veci, o ktorej malo byť podľa zákona rozhodnuté v pokračovaní spornom, po právnej moci rozhodnutia túto zmätočnosť nemožno už napraviť.

(Rozh. zo 4. januára 1938, R III 760/37.)

Manžel bol pravoplatným usnesením poručenského súdu zaviazaný platiť svojej manželke 200 Kč a svojej nezl. dcére 100 Kč mesačných alimentov. Manžel domáhal sa žiadosťou u poručenského súdu zrušenia tohoto usnesenia z dôvodu, že o alimentoch jeho manželky mal súd rozhodnúť v spore.

O b a n i ž š i e s ú d y žiadosť zamietly.

N a j v y š š í s ú d dovolací rekurz zamietol.

D ô v o d y:

Pokračovanie nižších súdov vyvolala žiadosť o zrušenie pravoplatného usnesenia súdu (§ 33 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), vydaného v nespornom pokračovaní, ktorým usnesením bol manžel zaviazaný platiť svojej manželke mesačných 200 Kč alimentov. Manžel domáha sa tedy nápravy nie opravnými prostriedkami, resp. ani obnovou podľa § 49 cit. zák. ale samostatným novým pokračovaním, ktoré vyvoláva podanou žiadosťou o zrušenie usnesenia.

Okolnosť, že o alimentácii manželky mal rozhodovať súd spornou cestou, je uplatňovaná až po pravoplatnom skončení veci vybavenej v pokračovaní nespornom. Napraviť túto vadu po pravoplatnosti usnesenia nemožno, a to ani na žiadosť, ani z moci úradnej. Správne preto nižšie súdy zamietly žiadosť manžela s poukazom na pravoplatnosť usnesenia.

Dovolacím rekurzom uplatňovanej zmätočnosti bodu h) § 41 ani nezákonnosti § 42 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. niet, lebo napadnuté usnesenie rekúrzného súdu si nijak neodporuje a nie je tiež v rozpore s jasným a nepochybným znením alebo smyslom zákona. Naopak, keďby súdy boli žiadosti vyhověly, boli by porušili ustanovenia §§ 32 a 33 cit. zákona.

Podotýka sa, že okolnosť, že o sporných alimentoch bolo nepochybne už skôr rozhodnuté rozsudkom, nebola v pokračovaní uplatnená.

Z uvedených dôvodov bol rekurz zamietnutý.

Čís. 16746.

Zamestnávateľ nie je zodpovedný za následky neprihlásenia zamestnanca k penzijnému poisteniu, keď prihlasovanie v š e t k ý c h jeho zamestnancov bolo služebnou povinnosťou tohoto zamestnanca. Tejto

zodpovednosti nie je pravdaže sprostý, keď o tom, že sa zamestnanec neprohlásil, vedel a s tým súhlasil.*)

(Rozh. z 13. januára 1938, Rv III 726/37.)

Žalobník domáhal sa žalobou na žalovanom, svojom býv. zamestnávateľovi, platenia dôchodku, ktorý mu ušiel preto, že ho žalovaný neprihlásil riadne k penzijnému poisteniu na celú dobu, po ktorú bol u neho zamestnaný. — Žalovaný bránil sa proti žalobe medzi iným tým, že bolo služebnou povinnosťou žalobníka prihlasovať k poisteniu všetkých jeho zamestnancov a ak sa neprihlásil k penzijnému poisteniu, zaviniť si prípadnú svoju škodu sám.

Súd prvej stolice medzitýmny rozsudkom určil právny základ žalobného nároku. Odvolací súd jeho rozsudok potvrdil.

Najvyšší súd dovolaciu žiadosť žalovaného zamietol.

Dôvody:

Odvolací súd prevzal podľa § 507 Osp. skutkový stav zistený súdom prvej stolice a prevzal tak najmä aj zistenie, že k prihláseniu žalobníka k penzijnému poisteniu nedošlo na základe vzájomnej dohody sporových strán.

Toto zistenie stalo sa tak súdom prvej stolice ako aj odvolacím súdom bez porušenia formálneho práva (§ 270 Osp.) a nie je opodstatnená sťažnosť dovolateľa — žalovaného —, keď vo všeobecnosti tvrdí, že toto skutkové zistenie odvolacieho súdu nemá žiadneho podkladu.

Okrem toho je zistené odvolacím súdom a žalovaným v dovolacej žiadosti nie je napadnuté, že žalobník bol u žalovaného zamestnaný 50 mesiacov a 11 dní a že žalovaný vedel, že žalobník podlieha penzijnému poisteniu a že nesplnil svoju prihlasovaciu povinnosť podľa § 5 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. Tiež je zistené a dovolateľom — žalovaným — nie je napadnuté, že — pri pripočítaní k týmto 50 mesiacom aj doby, ktorú žalobník strávil v zamestnaní u P-ského cukrovaru v O. — mal šom 16 cit. zák. predpísanú čakaciu dobu 60 mesiacov, oprávňujúcu ho k uplatneniu nárokov podľa § 15 cit. zák. a že tento nárok nebol žalobníkovi príslušným úradom uznaný len preto, lebo nebol po celú dobu svojho zamestnania, najmä aj žalovaným zamestnávateľom k poisteniu prihlásený.

Už z týchto zistených skutočností podľa stále zachovávaných zásad, ktoré Najvyšší súd vyslovil v svojich rozhodnutiach uverejnených v Sb. n. s. pod č. 8286 a 13176 a na ktoré sa súčasne poukazuje, odvolací súd dospel k správne právnemu záveru, keď vypovedal, že žalovaný

*) Porov.: Sb. n. s. č. 15976.

je zodpovedný žalobníkovi za škodu, ktorá mu vznikla v dôsledku toho, že žalovaný nesplnil svoju zákonnú povinnosť, predpísanú mu §om 5 cit. zák.

Námietka, že odvolací súd porušil právne pravidlo, keď bez procesuálnej účasti P-ského cukrovaru v O. zistil dáta, ktoré sa vzťahujú na pomer žalobníka k P-skému cukrovaru v O., nie je opodstatnená. Pravdivosť týchto údajov resp. súdom zistené skutočnosti samé žalovaný v dovolacej žiadosti nenapáda spôsobom, vyhovujúcim § 534 Osp. a tak sama o sebe okolnosť, že bol v súdenom prípade zisťovaný pomer žalobníka k P-skému cukrovaru v O. bez procesuálnej účasti tohoto, nehľadiac ani na to, že toto zistenie nie je *res iudicata* voči P-skému cukrovaru v O., nie je podkladom pre záver, že bolo porušené právne pravidlo v neprospech žalovaného.

K ďalším vyvodom dovolacej žiadosti žalovaného sa poznamenáva, že aj keby bola pravda, že sa žalobník z určitých dôvodov sám vzpíeral proti poisteniu a že súc poverený prihlasovaním zamestnancov žalovaného — a teda aj seba — k povinnému poisteniu, prece seba vedome neprihlásil, táto okolnosť by v súdenom prípade ani vzhľadom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Úr. sb. č. 3136 a Sb. n. s. č. 13654 neprišla v úvahu, lebo je formálne bezvadne zistené, že toto neprihlásenie sa stalo so súhlasom žalovaného, hoci on podľa nenapadnutého zistenia odvolacieho súdu (prevzatého od súdu prvej stolice) mal vedomosť o tom, že jeho odvolanie proti výmeru Ústrednej sociálnej poisťovne v Prahe, ktorým bolo stanovené, že žalobník podlieha penzijnému poisteniu, bolo bezúspešné. Žalovaný nekonal tedy dobromyseľne a tak citované rozhodnutia Najvyššieho súdu už preto neprichádzajú v úvahu a treba tu preto použiť §§ 5 a 11 cit. zákona.

Čís. 16747.

Svolenie účastníkov, potrebné podľa odst. 2 § 98 zmenk. zák. k platnému vykonaniu zmenkového protestu na inom mieste, než stanoví odst. 1 cit. šu, môže byť udelené aj mlčky tým, že protestát bez námietok dá proti sebe vykonať protest; túto skutočnosť treba v proteste poznamenať.

(Rozh. z 20. januára 1938, Rv III 788/37.)

V námietkach proti zmenkovému platebnému príkazu II.—IV. žalovaní, vystaviteľka a indosanti zmenky, namietali, že žalujúca banka nemá proti nim regresu pro neplatenie, lebo zmenkový protest vykonaný bol proti ustanoveniu odst. 1 § 98 zmenk. zák. nie v obchodných miestnostiach I. žalovanej firmy, akceptantky zmenky, ale na inom mieste, tedy nie platne. — Žalujúca banka proti tomuto uvádzala medzi iným, že III. žalovaný, majiteľ I. žalovanej firmy, dostavil sa po doručení